

vagy magánál is távolabbra, túl
az életen? Mit lát? Emlékeket,
vagy már semmit, csak néz, csak néz, sötét,
félíg hunyt kútszemével? Mire gondol?
Egy régi napra talán, amikor
ott állt egy aggastyán karszéke mellett,
s az aggastyán csak nézett, ő meg állt
némán, feszélyezetten, egy kicsit
únottan is, és alig várta már,
hogy elmehessen.

Akár ez az ifjú
karszéke mellett, egy arasznyival
hátrébb, mint egy kút partján, s mintha félne
a fölcsapó hidegtől. Áll, kicsit
feszélyezetten, elfogódva, némán,
kénytelen tapintattal, és alig
várja, hogy elmehessen már. Hová?
Miért? Nem tudja még, hogy egy napon
így fog majd ülni ő is, egy ilyen
karosszékben: csak néz majd, befelé
mélyülő kútszemekkel, beesett
arccal, keze a karján, ujjai
szinte lefolynak, ernyedten; csak ül
és néz. Hová? A múltba, vagy magába,
vagy magánál is távolabbra, és
a karszék mellett, elfogódva, némán
egy ifjú, alig várva, hogy mehessen.

Mert nem tudja, hogy nem mehet: örökre
összezárja őket a fekete
háttér.

Nem lehet kilépni belőle.

Bécs, 1965. szeptember.

RATKÓ JÓZSEF

CSILLAGAIM

Apám megöriült. Anyám halott.
Egyedül vagyok. Szabad vagyok.

Arcok ragyognak: csillagaim —
fényük az öröm, árnyuk a kín.

Ragyogtasd őket, hű szerelem —
fogyatkozásuk sose legyen!

TANULMÁNY

Szél nyergeli a fákat,
zablát rángat,
Fölmagaslik, sörényét rázza,
nyerit, nem fogad szót a nyárfa.

Szél maga alá nem alázza.

LEGENDA

*Góliátot játszik a jegenye,
de most egy madár eltalálja.
Égre emeli ágait
s ujjong a törpe nyárfa.*

KÜLPOLITIKA

*Jegyzéket vált két szomszédos tagállam,
majd határukön véres incidens
tör ki; s e fontos, fegyveres vitában
igazat tenni összeül az ENSZ,
és bölcsen dönt, kit terheljen a költség:*

ki szántsa fel idén a senki földjét!

SIMAI MIHÁLY

ELÉGIA

*Összeszorítottad a szádat a megrázó
percben és nem akartál sírni.*

*Soha keserűbb poharat, mint
mikor a szemed megtelt könnyel.*

*Hátrahajtottad fejedet,
jaj, nem akartad, nem akartad, hogy kicsorduljon.*

*De mennyit bírnak el a pillák
a szívet tartó bordákhoz képest?*

*Soha keserűbb poharat,
soha gyönyörűbb poharat
nem láttam még betelni és cseppekre törni.*

*Nem volt siratnivalóm a földön,
de a te könnyeidben megadatott, nagyonis megadatott.*

*Szorítalak,
s vigasztaló szavaim,
vigasztaló szavaim,
vigasztaló szavaim
áradnak, — pedig mit érnek?*

*Zsebemben gyűrött, agyonolvasott kimutatás.
Talán majd hatvanhétben,
talán majd hatvannyolcban,
talán majd fölépül a ház.*

*Talán majd... testedben meg-megremegő hússzirom
a kicsi, aki most már itt születik meg,
s úgy kezdi életét, ahogy ma reggel én:
sugarában szemednek s könnyeidnek.*